

Arrest

nr. 225 745 van 4 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. MILLEN
Tongersesteenweg 4/1
3730 HOESELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat J. MILLEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 20 december 2011, verklaart er zich op 21 december 2011 vluchteling.

1.2. Op 29 augustus 2012 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

1.3. Op 14 juni 2018 werd verzoeker door de Correctionele Rechtbank te Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar wegens poging tot doodslag. Op 17 oktober 2018 werd het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Tongeren bevestigd door het Hof van Beroep te Antwerpen.

1.4. Bij een schrijven van 7 september 2018 verzocht de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (thans de Minister) de commissaris-generaal om de mogelijkheid tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te onderzoeken en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

1.5. Op 29 januari 2019 werd verzoeker gehoord door de commissaris-generaal met het oog op de mogelijke intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 15 februari 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus per aangetekend schrijven op 18 februari 2019 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K.S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine een Pashtoun te zijn. U werd 21 jaar geleden geboren in het dorp Jowkan, district Hisarak, provincie Nangarhar. U ging niet naar school. Uw vader was vroeger commandant bij de Hezb Islami, maar gaf zich nadien over aan de regering onder Karzai. Hierdoor kreeg hij problemen met de Taliban. In zijn periode bij de Hezb Islami was hij ook verantwoordelijk voor een aantal misdaden tegen de bevolking waardoor zij ook een probleem met hem hadden. Op een dag - vijf tot zes jaar geleden - werd hij in uw dorp doodgeschoten. Uw broers waren toen nog niet bij het Afghan National Army (ANA). Na de dood van uw vader richtten de taliban hun pijlen op u en uw broers: jullie moesten zich bij de taliban voegen. Uw broers waren intussen soldaat bij het ANA. Ongeveer één maand (+/- mei 2011) voor zijn dood ontving uw oudste broer Y. een dreigbrief van de taliban waarin ze uw broers opdroegen te stoppen met hun werk bij het ANA. Ze hadden die brief bij u thuis bezorgd toen ze u en uw moeder kwamen vragen naar uw broers. Hierbij werd u ook bedreigd. Y. stierf op 21 jausa 1390 (11 juni 2011) nadat hij met zijn legervoertuig op een landmijn reed. Eén tot twee maanden later ontvingen jullie een tweede dreigbrief die volgens uw moeder hetzelfde was als de eerste. In september-oktober 2011 verdween uw andere broer, Z.. Na uw vertrek uit Afghanistan hoorde u dat hij in Kabul in zijn been was geschoten en dat hij nadien in een ziekenhuis was beland. Sindsdien hebt u echter geen nieuws meer van hem. Twee tot drie maanden na de tweede dreigbrief vluchtte u op aandringen van uw moeder en neef weg uit Afghanistan.

Op 20 december 2011 kwam u aan in België en een dag later diende u een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van dit verzoek legde u volgende documenten voor. Uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), lidkaart vader van de Hezb Islami, twee dreigbrieven van de taliban en vier documenten in verband met de dood van uw broer en zijn nalatenschap. Op 29 augustus 2012 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Het CGVS kwam tot de conclusie dat uw relaas ongeloofwaardig was.

Op 14 juni 2018 werd u door de Correctionele rechtbank te Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar wegens poging tot doodslag.

Op 7 september 2018 ontving het CGVS een brief waarin de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. Gezien dit nieuwe element in uw dossier werd u op 29 januari 2019 opnieuw gehoord door het CGVS. U legde geen nieuwe documenten neer ter ondersteuning van uw verklaringen.

B. Motivering

Op 29 augustus 2012 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat in uw regio van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken. Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van de Correctionele rechtbank te Tongeren van 14 juni 2018. Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 jaar wegens poging tot doodslag.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten had moeten zijn. Artikel 55/4, § 1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat u op 14 juni 2018 veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank te Tongeren voor poging tot doodslag. De Correctionele rechtbank achtte het feit dat u ten laste werd gelegd als bewezen en oordeelde (zie p. 9 van het vonnis van 14 juni 2018): "Het bewezen verklaarde feit is **bijzonder ernstig**. Beklaagde heeft drie steekwonden toegebracht aan zijn slachtoffer op vitale plaatsen met de bedoeling hem te doden. Hij liep nadien weg en liet het slachtoffer bloedend achter zonder hulp te roepen. Beklaagde kon zijn driften niet onder controle houden. Hij was kwaad. Hij hield geen enkele rekening met de fysieke integriteit van zijn slachtoffer. Hij stak doelgericht, bij herhaling en zonder aarzelen." De rechtbank was tevens van oordeel dat een effectieve bestraffing vereist is, gelet op de ernst van het door u gepleegde feit: "Het zou geen aan de persoon van beklagde ernst van het bewezen verklaarde feit aangepaste bestraffing zijn om aan beklagde een straf te geven dat kan gekoppeld worden aan (probatie)uitstel. **Het bewezen verklaarde feit is hiervoor te ernstig.**"

Daargelaten de vaststelling dat poging tot doodslag onverzoenbaar is met de humanitaire beschermingsstatus die u werd toegekend, blijkt uit de motivering en de strafmaat gehanteerd door de Correctionele rechtbank te Tongeren duidelijk dat het feit waarvoor u veroordeeld werd een bijzonder ernstig feit betreft. Bijgevolg kan niet betwijfeld worden dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf gepleegd heeft in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt daarom op grond van artikel 55/5/1, §2 ingetrokken.

U werd op 29 januari 2019 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigen.

Immers wanneer u werd gepolst naar de redenen waarom u uw beschermingsstatus in België zou willen behouden stelde u enkel: "Ik heb daar problemen" en meende u dat uw problemen zoals u die eerder had uiteengezet nog steeds zouden gelden. U haalde verder geen enkel nieuw element aan. Wat betreft uw verwijzing naar de problemen met de taliban in Afghanistan en de asielmotieven die u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, dient echter opgemerkt te worden dat deze motieven reeds in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming als ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS en aldus geen basis konden vormen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. U tekende bovendien geen beroep aan tegen deze beslissing. Uw huidige verklaring dat u wegens bovenstaande redenen opnieuw te maken zou krijgen met de taliban voegt aldus niets toe aan uw dossier. Immers werd reeds in het verleden op omstandige wijze uiteengezet waarom geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. Dat u hier nu toch op verder wenst te borduren is dan ook eigenlijk niet ernstig. U toonde geenszins aan waar het CGVS tijdens haar eerdere beoordeling een fout zou hebben gemaakt, noch wist u uw eigen geloofwaardigheid ook nog maar enigszins te herstellen. U haalde verder geen enkel element aan die een terugkeer naar Afghanistan in de weg zou staan, noch legde u documenten neer ter staving van uw verklaringen (Notities van het persoonlijk onderhoud, dd. 29 januari 2019, p. 6-10). Het louter herhalen van een ongeloofwaardig relaas is hoe dan ook onvoldoende en doet geen afbreuk aan het feit dat u veroordeeld bent voor ernstige feiten.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, § 1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende

objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark.

Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018; EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017; en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Jalalabad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Jalalabad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt

geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de Jalalabad vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die naast het Pashtu ook wat Dari, Nederlands en Frans beheerst. U hebt in België opleiding gevolgd en werkervaring opgedaan in de keuken van een restaurant (CGVS, p. 3). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat "Heel Afghanistan hetzelfde is" en verwees u andermaal naar de motieven zoals u die voorheen had uiteengezet (CGVS, p. 9). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad/Behsud/Surkhrod over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Jalalabad. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het "fair play"-beginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing.

Hij vraagt de Raad: "Het huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en de beslissing inhoudende het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 februari 2019 te schorsen en te vernietigen."

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift zijn "Detentiefiche" (stuk 2), zijn attest van gevangenschap (stuk 3) en een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken met betrekking tot Afghanistan (stuk 4).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 7 juni 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection

needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018, de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod”* van 25 februari 2019, het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van december 2017, het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update”* van mei 2018 en het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.2.1. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift vraagt om *“de beslissing inhoudende het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 februari 2019 te schorsen en te vernietigen”*, dient erop gewezen dat de bestreden beslissing geenszins een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, doch wel een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in. In toepassing van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) treedt de Raad *in casu* op met volheid van rechtsmacht. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig om de schorsing van de bestreden beslissing verzoeken.

2.3.2.2. Op 29 augustus 2012 nam de commissaris-generaal in het kader van verzoekers verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In de bestreden beslissing wordt de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft begaan in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet, gelet op zijn veroordeling bij vonnis van de Correctionele Rechtbank te Tongeren tot zes jaar gevangenisstraf wegens poging tot doodslag, hetwelk vervolgens door het Hof van Beroep te Antwerpen op 17 oktober 2018 werd bevestigd *“in al zijn beschikkingen”*.

2.3.2.3. De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1° luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn; (...)”

Artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.3.2.4. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker vooreerst aan dat in de bestreden beslissing onterecht wordt verwezen naar verzoekers veroordeling door de Correctionele Rechtbank te Tongeren, terwijl hij werd veroordeeld bij arrest van 17 oktober 2018 van het Hof van Beroep te Antwerpen. De Raad stelt vast dat dit een materiële vergissing betreft in de bestreden beslissing. Deze materiële vergissing doet echter op geen enkele wijze *in concreto* afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing. Uit een lezing van voormeld arrest van het Antwerpse Hof van Beroep blijkt immers dat dit arrest het bestreden vonnis van 14 juni 2018 van de Correctionele Rechtbank te Tongeren "*in al zijn beschikkingen*" bevestigt. In zoverre in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar verzoekers veroordeling bij het vonnis van 14 juni 2018 van de Correctionele Rechtbank te Tongeren, dient dit dan ook te worden gelezen als verzoekers veroordeling bij het arrest van 17 oktober 2018 van het Hof van Beroep te Antwerpen.

Vervolgens dient vastgesteld dat de commissaris-generaal op terechte en pertinente wijze vaststelt dat verzoeker een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet heeft gepleegd. Meer bepaald motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt: "*Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat u op 14 juni 2018 veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank te Tongeren voor poging tot doodslag. De Correctionele rechtbank achtte het feit dat u ten laste werd gelegd als bewezen en oordeelde (zie p. 9 van het vonnis van 14 juni 2018): "Het bewezen verklaarde feit is **bijzonder ernstig**. Beklaagde heeft drie steekwonden toegebracht aan zijn slachtoffer op vitale plaatsen met de bedoeling hem te doden. Hij liep nadien weg en liet het slachtoffer bloedend achter zonder hulp te roepen. Beklaagde kon zijn driften niet onder controle houden. Hij was kwaad. Hij hield geen enkele rekening met de fysieke integriteit van zijn slachtoffer. Hij stak doelgericht, bij herhaling en zonder aarzelen."* De rechtbank was tevens van oordeel dat een effectieve bestraffing vereist is, gelet op de ernst van het door u gepleegde feit: "*Het zou geen aan de persoon van beklaagde ernst van het bewezen verklaarde feit aangepaste bestraffing zijn om aan beklaagde een straf te geven dat kan gekoppeld worden aan (probatie)uitstel. **Het bewezen verklaarde feit is hiervoor te ernstig.**"*

Daargelaten de vaststelling dat poging tot doodslag onverzoenbaar is met de humanitaire beschermingsstatus die u werd toegekend, blijkt uit de motivering en de strafmaat gehanteerd door de Correctionele rechtbank te Tongeren duidelijk dat het feit waarvoor u veroordeeld werd een bijzonder ernstig feit betreft. Bijgevolg kan niet betwijfeld worden dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf gepleegd heeft in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt daarom op grond van artikel 55/5/1, §2 ingetrokken.

U werd op 29 januari 2019 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigen.

Immers wanneer u werd gepolst naar de redenen waarom u uw beschermingsstatus in België zou willen behouden stelde u enkel: "Ik heb daar problemen" en meende u dat uw problemen zoals u die eerder had uiteengezet nog steeds zouden gelden. U haalde verder geen enkel nieuw element aan. Wat betreft uw verwijzing naar de problemen met de taliban in Afghanistan en de asielmotieven die u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, dient echter opgemerkt te worden dat deze motieven reeds in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming als ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS en aldus geen basis konden vormen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. U tekende bovendien geen beroep aan tegen deze beslissing. Uw huidige verklaring dat u wegens bovenstaande redenen opnieuw te maken zou krijgen met de taliban voegt aldus niets toe aan uw dossier. Immers werd reeds in het verleden op omstandige wijze uiteengezet waarom geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. Dat u hier nu toch op verder wenst te borduren is dan ook eigenlijk niet ernstig. U toonde geenszins aan waar het CGVS tijdens haar eerdere beoordeling een fout zou hebben gemaakt, noch wist u uw eigen geloofwaardigheid ook nog maar enigszins te herstellen. U haalde verder geen enkel element aan die een terugkeer naar Afghanistan in de weg zou staan, noch legde u documenten neer ter staving van uw verklaringen (Notities van het persoonlijk onderhoud, dd. 29 januari 2019, p. 6-10). Het louter herhalen van een ongeloofwaardig relaas is hoe dan ook onvoldoende en doet geen afbreuk aan het feit dat u veroordeeld bent voor ernstige feiten."

Waar verzoeker stelt als volgt in zijn verzoekschrift: "*Verzoeker is bovendien van oordeel dat het fair play beginsel geschonden wordt aangezien verweerster in werkelijkheid verzoeker wil proberen uit te wijzen omwille van zijn veroordeling en niet omwille van een gewijzigde situatie in Afghanistan (waarbij de veiligheid absoluut niet gegarandeerd wordt)*", maakt verzoeker een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Zoals hiervoor reeds werd vastgesteld wordt de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker in de bestreden beslissing ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1° juncto artikel

55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet, en betreft het dus niet, zoals verzoeker lijkt te suggereren, een opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Tevens werd er hierboven reeds op gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel uitmaakt.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift stelt als volgt: “*Verweerster heeft bovendien tijdens haar interview verzoeker gedurende een half uurtje gehoord zonder inhoudelijk veel te vragen daar waar in de motivatie van de beslissing allerhande informatie (die niet aan verzoeker werd voorgelegd) wordt gehanteerd om te kunnen besluiten (zoals verweerster dit graag zou zien gebeuren) dat verzoeker wel degelijk veilig zal zijn in zijn land.*”, dient erop gewezen dat het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2019 erop gericht was om verzoeker de kans te bieden om te reageren op het nieuwe element van zijn veroordeling hetgeen zou kunnen leiden tot de intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet (administratief dossier, stuk 7). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker zelf op de hoogte is van (de omstandigheden van) zijn veroordeling zodat er geen nood was om verzoeker hiermee te confronteren tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hoe dan ook is er geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal ertoe zou verplichten om verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing te confronteren met alle informatie waarop deze beslissing is gestoeld. Op het einde van het persoonlijk onderhoud antwoordde verzoeker bovendien negatief op de vraag of hij nog iets had toe te voegen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9).

Verzoekers bewering dat hij omwille van zijn rechtmatig verblijf in België gedurende zeven jaar de rechtmatige verwachting mocht hebben dat hij zijn subsidiaire beschermingsstatus zou mogen behouden, temeer daar de commissaris-generaal aan Belgen alle reizen naar Afghanistan volledig afraadt, kan de toepassing van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet niet verhinderen. Gelet op de humanitaire inslag van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals dit ook reeds in de bestreden beslissing werd aangehaald, kan redelijkerwijze worden verwacht dat een persoon die in België internationale bescherming geniet in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zich gedraagt naar de in België geldende regelgeving. Verzoekers veroordeling door het Hof van Beroep te Antwerpen wegens poging tot doodslag toont aan dat verzoeker zich geenszins aan de in België geldende regelgeving heeft gehouden en dat hij, integendeel, een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1 c) van de Vreemdelingenwet heeft begaan. Het loutere feit dat de FOD Buitenlandse Zaken (en dus geenszins de commissaris-generaal) aan Belgen afraadt om naar Afghanistan te reizen (verzoekschrift, stuk 4) – waarbij dient opgemerkt dat dit reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de beoordeling van mogelijke intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus – doet dan ook geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Verzoekers “*Detentiefiche*” en attest van gevangenschap (verzoekschrift, stukken 2 en 3) werpen op de motivering van de bestreden beslissing evenmin een ander licht. Deze stukken tonen immers slechts aan dat verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd, hetgeen op zich niet wordt betwist.

Gezien het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekers handelingen niet zijn te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Het door verzoeker gepleegde misdrijf, in het bijzonder het misdrijf poging tot doodslag waarvoor hij definitief werd veroordeeld, dient te worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om, steunend op artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 29 augustus 2012 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.2.5. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 14° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/5/1, § 3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden op grond van artikel 55/5/1, § 1 of § 2, 1°, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt het advies van de commissaris-generaal uitvoerig toegelicht.

Verzoeker verwijst naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken om te besluiten dat eenieder die in Afghanistan verblijft een “*bijzonder groot veiligheidsrisico*” loopt.

In dit verband verwijst de Raad naar de rechtspraak van de Raad van State waar met betrekking tot het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet het volgende werd gesteld: “*Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, het is te onderscheiden van die beslissing als negotium. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling.*” (RvS 24 mei 2016, nr. X).

2.3.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal met recht kon besluiten tot de intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6° *juncto* artikel 55/5/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.7. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de commissaris-generaal op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. X; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). De Raad verwijst naar de voorgaande vaststellingen waaruit is gebleken dat de commissaris-generaal wel degelijk bevoegd is om de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet in te trekken wanneer een vreemdeling na de toekenning van zijn beschermingsstatuut een “*ernstig misdrijf heeft gepleegd*” zoals bepaald in artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker argumenteert dat het “*fair play*”-beginsel geschonden werd, merkt de Raad op dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht moet nemen. Het beginsel van de “*fair play*” is bovendien maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid.

Verzoeker toont *in casu* echter niet aan dat de commissaris-generaal zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld of oneerlijk zou zijn geweest in het nemen van zijn beslissing, noch dat er sprake is van moedwilligheid.

Het beginsel van de “*fair play*” is aldus niet geschonden.

2.3.2.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER